

P r o j e k t

USTAWA
z dnia 1997 r.
o ochronie osób i mienia

Rozdział 1
Przepisy ogólne

Art. 1.

Ustawa określa:

- 1) obszary, obiekty i urządzenia podlegające obowiązkowej ochronie,
- 2) zasady tworzenia i funkcjonowania wewnętrznych służb ochrony,
- 3) zasady prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia,
- 4) wymagane kwalifikacje i uprawnienia pracowników ochrony,
- 5) nadzór nad funkcjonowaniem ochrony osób i mienia.

Art. 2

Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) kierownik jednostki - osoba lub organ podmiotu gospodarczego lub innej jednostki organizacyjnej uprawnione zgodnie z przepisami prawa, statutem, umową lub na mocy prawa własności do zarządzania nią; za kierownika jednostki uważa się również likwidatora lub syndyka,
- 2) licencja - dokument potwierdzający uzyskanie zezwolenia na wykonywanie zadań związanych z ochroną osób i mienia,
- 3) ochrona osób - działania mające na celu zapewnienie bezpieczeństwa życia, zdrowia i nietykalności osobistej,
- 4) ochrona mienia - działania zapobiegające kradzieży i niszczeniu mienia, a także przeciwdziałające powstawaniu szkody wynikającej z tych zdarzeń oraz niedopuszczające do wstępu osób nieuprawnionych na teren chroniony,
- 5) pracownik ochrony - osoba posiadająca licencję pracownika ochrony fizycznej albo licencję pracownika zabezpieczenia technicznego i wykonująca zadania ochrony w ramach wewnętrznej służby ochrony lub podmiotu gospodarczego, który uzyskał koncesję na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie ochrony osób i mienia,
- 6) specjalistyczne uzbrojone formacje ochronne - wewnętrzne służby ochrony oraz podmioty gospodarcze, które uzyskały koncesje na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia, posiadające pozwolenie na broń na okaziciela wydane na podstawie odrębnych przepisów,
- 7) wewnętrzne służby ochrony - uzbrojone i umundurowane zespoły pracowników podmiotów gospodarczych lub jednostek organizacyjnych, powołane do ich ochrony.

Art. 3

Ochrona osób i mienia realizowana jest w formie:

- 1) bezpośredniej ochrony fizycznej:
 - a) stałej lub doraźnej,
 - b) stałego dozoru sygnałów przesyłanych, gromadzonych i przetwarzanych
w elektronicznych urządzeniach i systemach alarmowych,
 - c) konwojowania wartości pieniężnych oraz innych przedmiotów wartościowych
lub niebezpiecznych,
- 2) zabezpieczenia technicznego, polegającego na montażu, eksploatacji, konserwacji i naprawach:
 - a) w miejscu zainstalowania elektronicznych urządzeń i systemów alarmowych, sygnalizujących zagrożenie chronionych osób i mienia,
 - b) i awaryjnym otwieraniu w miejscu zainstalowania urządzeń i środków mechanicznego zabezpieczenia.

Art. 4

1. Ustawa nie narusza przepisów dotyczących ochrony obszarów, obiektów i urządzeń jednostek organizacyjnych podległych lub nadzorowanych przez:
 - a) Ministra Obrony Narodowej,
 - b) Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji,
 - c) Ministra Sprawiedliwości,
 - d) Ministra Spraw Zagranicznych.
2. Ustawa nie narusza organizacji i zasad funkcjonowania innych uzbrojonych służb i formacji ochronnych, tworzonych na podstawie odrębnych przepisów.

Rozdział 2

Obszary, obiekty i urządzenia podlegające obowiązkowej ochronie

Art. 5

1. Obszary, obiekty i urządzenia ważne dla obronności lub interesu gospodarczego państwa, bezpieczeństwa publicznego i innych ważnych interesów państwa podlegają obowiązkowej ochronie przez specjalistyczne uzbrojone formacje ochronne lub odpowiednie zabezpieczenie techniczne.
2. Do obszarów, obiektów i urządzeń, o których mowa w ust. 1, należą:
 - 1) w zakresie obronności państwa w szczególności:
 - a) zakłady produkcji specjalnej oraz zakłady, w których prowadzone są prace naukowo-badawcze lub konstruktorskie w zakresie takiej produkcji,
 - b) zakłady produkujące, remontujące i magazynujące uzbrojenie, urządzenia i sprzęt wojskowy,
 - c) magazyny rezerw państwowych,
 - 2) w zakresie ochrony interesu gospodarczego państwa w szczególności:
 - a) zakłady mające bezpośredni związek z wydobyciem surowców mineralnych
o strategicznym znaczeniu dla państwa,
 - b) porty morskie i lotnicze,
 - c) banki i przedsiębiorstwa wytwarzające, przechowujące bądź transportujące wartości pieniężne w znacznych ilościach,
 - 3) w zakresie bezpieczeństwa publicznego w szczególności:
 - a) zakłady, obiekty i urządzenia mające istotne znaczenie dla funkcjonowania aglomeracji miejskich, których zniszczenie lub uszkodzenie może stanowić zagrożenie dla życia i zdrowia ludzi oraz środowiska, w szczególności elektrownie i ciepłownie, wodociągi, oczyszczalnie ścieków i ujęcia wody,
 - b) zakłady stosujące, produkujące lub magazynujące w znacznych

- ilościach materiały jądrowe, źródła i odpady promieniotwórcze, materiały toksyczne, odurzające, wybuchowe bądź chemiczne o dużej podatności pożarowej lub wybuchowej,
- c) rurociągi paliwowe, linie energetyczne i telekomunikacyjne, trakcje kolejowe, zapory wodne i śluzy oraz inne urządzenia znajdujące się w otwartym terenie lub przebiegające przez niego, których zniszczenie lub uszkodzenie może stanowić zagrożenie dla życia i zdrowia osób, środowiska albo spowodować poważne straty materialne,
- 4) w zakresie ochrony innych ważnych interesów państwa w szczególności :
- a) zakłady o unikalnej produkcji gospodarczej,
 - b) obiekty i urządzenia telekomunikacyjne, pocztowe oraz telewizyjne i radiowe,
 - c) muzea i inne obiekty, w których zgromadzone są bezcenne dobra kultury narodowej,
 - d) archiwa państwowe.
3. Szczegółowe wykazy obszarów, obiektów i urządzeń, o których mowa w ust. 2, określają ministrowie, kierownicy urzędów centralnych i wojewodowie w stosunku do podległych lub nadzorowanych jednostek organizacyjnych.
4. Wykazy, o których mowa w ust.3, ministrowie i kierownicy urzędów centralnych przesyłają do właściwych terytorialnie wojewodów.
5. Wojewodowie prowadzą ewidencję obszarów, obiektów i urządzeń podlegających obowiązkowej ochronie, znajdujących się na terenie województwa. Ewidencja ma charakter poufny.
6. Wojewoda, w drodze decyzji administracyjnej, może umieścić w ewidencji, o której mowa w ust. 5, znajdujące się na terenie województwa obszary, obiekty i urządzenia innych jednostek organizacyjnych, niż określone w ust. 3.

Art. 6

1. Ministrowie oraz kierownicy urzędów centralnych, w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Administracji, mogą wydać zarządzenia wprowadzające regulaminy ogólnych warunków i trybu wykonywania ochrony w podległych lub nadzorowanych jednostkach organizacyjnych.
2. Kierownicy jednostek o ogólnokrajowym zasięgu, w porozumieniu z Komendantem Głównym Policji, mogą wydać regulaminy ogólnych warunków i trybu wykonania ochrony w podległych lub nadzorowanych jednostkach organizacyjnych.
3. Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji w porozumieniu z Prezesem Narodowego Banku Polskiego, w drodze rozporządzenia, określi szczegółowe zasady i wymagania, jakim powinna odpowiadać ochrona wartości pieniężnych przechowywanych i transportowanych przez podmioty gospodarcze i inne jednostki organizacyjne.

Art. 7

1. Kierownik jednostki, który bezpośrednio zarządza obszarami, obiektami i urządzeniami umieszczonymi w ewidencji, o której mowa w art. 5 ust. 5, lub upoważniona przez niego osoba jest obowiązana uzgadniać z właściwym terytorialnie komendantem wojewódzkim Policji plan ochrony tych obszarów, obiektów i urządzeń.
2. Plan ochrony, o którym mowa w ust. 1, powinien:
- 1) określać charakter produkcji lub rodzaj działalności jednostki,
 - 2) zawierać analizę stanu potencjalnych zagrożeń i aktualnego stanu bezpieczeństwa

- jednostki,
- 3) podawać ocenę aktualnego stanu ochrony jednostki,
 - 4) zawierać dane dotyczące specjalistycznej uzbrojonej formacji ochronnej,
w tym proponowany:
 - a) stan etatowy,
 - b) rodzaj oraz ilość uzbrojenia i wyposażenia,
 - c) sposób zabezpieczenia broni i amunicji,
 - 5) zawierać dane dotyczące proponowanego rodzaju zabezpieczeń technicznych,
 - 6) zawierać propozycje zasad organizacji i wykonywania ochrony jednostki.

3. Zmiana planu, o którym mowa w ust. 2, wymaga uzgodnienia z właściwym terytorialnie komendantem wojewódzkim Policji.
4. Komendant wojewódzki Policji przy uzgadnianiu planu ochrony, o którym mowa w ust. 1, bierze pod uwagę potencjalny stan zagrożenia jednostki oraz skuteczność planowanej ochrony fizycznej oraz zabezpieczenia technicznego.
5. W przypadku gdy komendant wojewódzki Policji odmówi uzgodnienia planu ochrony, o którym mowa w ust. 1, kierownikowi jednostki lub osobie przez niego upoważnionej przysługuje odwołanie do Komendanta Głównego Policji.

Rozdział 3 Wewnętrzne służby ochrony

Art. 8

Wewnętrzne służby ochrony w szczególności:

- 1) zapewniają ochronę osób i mienia w granicach chronionych obszarów i obiektów,
- 2) zapewniają ochronę ważnych urządzeń jednostki, znajdujących się poza granicami chronionych obszarów i obiektów,
- 3) konwojują mienie jednostki,
- 4) wykonują inne zadania wynikające z planu ochrony jednostki.

Art. 9

Wewnętrzne służby ochrony podlegają kierownikowi jednostki lub osobie pisemnie przez niego upoważnionej, bezpośrednio podporządkowanej temu kierownikowi.

Art. 10

1. Właściwy terytorialnie komendant wojewódzki Policji może, w drodze decyzji administracyjnej, wydać zezwolenie na utworzenie wewnętrznej służby ochrony w jednostce, w skład której nie wchodzi obszary, obiekty i urządzenia umieszczone w ewidencji, o której mowa w art. 5 ust. 5, na wniosek kierowników tych jednostek, uzasadniony ważnym interesem gospodarczym lub publicznym.
2. Wniosek powinien zawierać informacje, o których mowa w art. 7 ust. 2.
3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do wewnętrznych służb ochrony, działających na terenach jednostek organizacyjnych nadzorowanych lub podległych Ministrowi Obrony Narodowej.

Art. 11

1. Zezwolenie na utworzenie wewnętrznej służby ochrony, o którym mowa w art. 10 ust. 1, nie może być wydane, jeżeli:
 - 1) plan ochrony nie zawiera informacji, o których mowa w art. 7 ust. 2, lub
 - 2) jednostka wnioskująca nie zapewnia spełnienia warunków wynikających z przepisów wydanych na podstawie ustawy,

2. Komendant wojewódzki Policji, w drodze decyzji administracyjnej, cofa zezwolenie

na działalność wewnętrznej służby ochrony, jeżeli:

- 1) kierownik jednostki złoży taki wniosek,
- 2) nie utworzono wewnętrznej służby ochrony w okresie 3 miesięcy od dnia wydania zezwolenia,
- 3) nie usunięto w wyznaczonym terminie stwierdzonych podczas kontroli rażących uchybień lub nieprawidłowości w organizacji wewnętrznej służby ochrony,
- 4) działalność wewnętrznej służby ochrony prowadzona jest niezgodnie z planem ochrony,
- 5) ustały okoliczności, dla których zezwolenie zostało wydane.

3. Od decyzji, o których mowa w ust. 1 i 2, przysługuje odwołanie do Komendanta

Głównego Policji.

Art. 12

Wewnętrzne służby ochrony w zakresie ochrony osób i mienia współpracują z Policją, jednostkami ochrony przeciwpożarowej, strażami gminnymi (miejskimi) i obroną cywilną.

Art. 13

Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji, w drodze rozporządzenia, określi dla wewnętrznych służb ochrony:

- 1) szczegółowe zasady oraz tryb ich tworzenia,
- 2) strukturę organizacyjną, zakres działania i sposób prowadzenia dokumentacji ochronnej,
- 3) uzbrojenie i wyposażenie,
- 4) umundurowanie i odznaki służbowe oraz sposób tworzenia dla nich nazw.

Art. 14

Minister Obrony Narodowej, w drodze rozporządzenia, określi dla wewnętrznych służb ochrony działających na terenach jednostek organizacyjnych podległych lub nadzorowanych:

- 1) warunki i tryb tworzenia,
- 2) strukturę organizacyjną i zakres działania,
- 3) uzbrojenie i wyposażenie,
- 4) warunki zatrudnienia pracowników,
- 5) umundurowanie i odznaki służbowe.

Rozdział 4

Zasady prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia oraz kontrola tej działalności

Art. 15

Podjęcie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia wymaga uzyskania koncesji, określającej zakres i formy prowadzenia tych usług.

Art. 16

Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji jest organem właściwym do wydania, odmowy wydania, ograniczenia zakresu działalności gospodarczej lub formy usług oraz cofania koncesji na działalność gospodarczą w zakresie usług ochrony osób i mienia.

Art. 17

Koncesję wydaje się na wniosek:

- 1) podmiotu gospodarczego będącego osobą fizyczną, jeżeli osoba ta posiada licencję II stopnia, o której mowa w art. 26 ust. 1 lub art. 28 ust. 1,
- 2) podmiotu gospodarczego innego niż osoba fizyczna, jeżeli licencję, o której mowa w pkt. 1, posiada co najmniej jedna osoba będąca współnikiem spółki cywilnej, jawnej lub komandytowej, członkiem zarządu, prokurentem lub pełnomocnikiem ustanowionym przez podmiot gospodarczy do kierowania działalnością określoną w koncesji.

Art. 18

1. Koncesja zawiera :

- 1) oznaczenie podmiotu gospodarczego i jego siedziby (miejsce zamieszkania),
 - 2) imiona i nazwiska współników lub członków zarządu, prokurentów oraz pełnomocników w razie ich ustanowienia, ze wskazaniem osób posiadających licencję II stopnia,
 - 3) określenie zakresu działalności gospodarczej i formy usług,
 - 4) wskazanie miejsca wykonywania działalności gospodarczej,
 - 5) określenie czasu jej ważności,
 - 6) określenie obszaru wykonywania działalności gospodarczej w zakresie ochrony osób i mienia i datę jej rozpoczęcia.
2. Koncesja może zawierać podstawowe warunki wykonywania działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia określone przez organ,
o którym mowa w art. 16.
3. Podmiot gospodarczy jest obowiązany zawiadomić Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji, w ciągu 14 dni, o zmianie okoliczności prawnych i faktycznych, o których mowa w ust. 1.

Art. 19

1. Podmiot gospodarczy prowadzący działalność gospodarczą w zakresie ochrony osób i mienia obowiązany jest:
- 1) powiadomić organ koncesyjny o podjęciu działalności gospodarczej,
 - 2) prowadzić i przechowywać dokumentację w zakresie dotyczącym zatrudnionych pracowników ochrony oraz zawieranych i realizowanych umów,
 - 3) przedstawiać dokumentację, o której mowa w pkt. 2, na żądanie organu, upoważnionego do kontroli,
 - 4) spełniać w sposób nieprzerwany wymóg, o którym mowa w art. 17 pkt 2, jeżeli koncesję uzyskał podmiot gospodarczy inny niż osoba fizyczna.
2. Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji, w drodze rozporządzenia, określi dokumentację, o której mowa w ust. 1 pkt 2 i czas jej przechowywania.

Art. 20

1. Podmiot gospodarczy obowiązany jest:
- 1) oznaczyć swoich pracowników ochrony w sposób jednolity, umożliwiając ich identyfikację oraz identyfikację podmiotu zatrudniającego,
 - 2) zapewnić noszenie ubioru przez swoich pracowników ochrony, umożliwiając ich identyfikację oraz identyfikację podmiotu zatrudniającego w przypadkach, o których mowa w art. 38 ust. 1.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku, gdy pracownik ochrony wykonuje zadanie ochrony osób w miejscach publicznych.

Art. 21

Ubiory i odznaki pracowników ochrony zatrudnianych przez podmiot gospodarczy powinny różnić się w sposób widoczny od mundurów i odznak pozostających pod szczególną ochroną lub których wzory zostały wprowadzone na podstawie odrębnych przepisów.

Art. 22

1. Koncesję na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia cofa się, w formie decyzji administracyjnej, jeżeli:

1) podmiot gospodarczy:

- a) poprzez swoje działanie stwarza zagrożenie interesu gospodarki narodowej, obronności lub bezpieczeństwa państwa albo zagrożenie bezpieczeństwa lub dóbr osobistych obywateli,
- b) nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 19 ust. 1 ustawy lub uniemożliwia przeprowadzenie kontroli,
- c) nie podjął działalności gospodarczej w ciągu 6 miesięcy od daty

jej

rozpoczęcia, określonej w koncesji,

d) nie zawiadomił o zaprzestaniu prowadzenia działalności gospodarczej

określonej w koncesji, albo okoliczności faktyczne wskazują na zaprzestanie jej prowadzenia,

2) wobec kierownika jednostki wydane zostało prawomocne orzeczenie sądu zakazujące prowadzenia działalności gospodarczej,

3) podmiot gospodarczy będący osobą fizyczną - utracił licencję II stopnia.

2. Koncesję można cofnąć lub ograniczyć określony w niej zakres lub formę

usług, jeżeli podmiot gospodarczy:

1) utracił rękojmię należytego wykonywania działalności gospodarczej w zakresie ochrony osób i mienia,

2) nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 20 ust. 1 i art. 24 ust.

1,

3) nie usunął uchybień w terminie wyznaczonym przez organ uprawniony do kontroli w wezwaniu do ich usunięcia,

4) rażąco uchybił warunkom wykonywania działalności gospodarczej, określonym w koncesji na zasadzie art. 18 ust. 2.

Art. 23

W sprawach wydania, odmowy wydania, ograniczenia zakresu działalności gospodarczej

lub formy usług, cofania koncesji oraz kontroli działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia, nie uregulowanych w ustawie, stosuje się przepisy ustawy o działalności gospodarczej.

Rozdział 5

Wymagania kwalifikacyjne pracowników ochrony

Art. 24

1. Zadania ochrony osób i mienia realizowane przez wewnętrzne służby ochrony oraz podmioty gospodarcze, które uzyskały koncesję w zakresie usług ochrony osób i mienia, wykonują osoby posiadające licencje.

2. Wprowadza się dwie kategorie licencji:

1) pracownika ochrony fizycznej,

- 2) pracownika zabezpieczenia technicznego.
3. Ustala się licencje I i II stopnia.

Art. 25

1. Licencja pracownika ochrony fizycznej I stopnia upoważnia do bezpośredniego wykonywania czynności, o których mowa w art. 3 pkt 1.
2. O wydanie licencji pracownika ochrony fizycznej I stopnia może ubiegać się osoba fizyczna, która:
 - 1) ma obywatelstwo polskie,
 - 2) ukończyła 21 lat,
 - 3) ukończyła szkołę podstawową,
 - 4) ma pełną zdolność do czynności prawnych, stwierdzoną własnym oświadczeniem
 - 5) nie była skazana prawomocnym orzeczeniem za przestępstwo umyślne.
3. Licencję pracownika ochrony fizycznej I stopnia wydaje się osobie fizycznej, która spełnia wymogi o których mowa w ust. 2, oraz
 - 1) posiada nienaganną opinię wydaną przez terenowy organ Policji właściwy ze względu na jej miejsce zamieszkania,
 - 2) posiada zdolność fizyczną i psychiczną do wykonywania zadań, stwierdzoną orzeczeniem lekarskim,
 - 3) ukończyła kurs pracowników ochrony I stopnia i zdała egzamin przed właściwą komisją.

Art. 26

1. Licencja pracownika ochrony fizycznej II stopnia upoważnia do wykonywania czynności, o których mowa w art. 3 pkt 1, oraz do:
 - 1) przeprowadzania analiz i ocen bezpieczeństwa oraz zagrożeń osób i mienia,
 - 2) opracowywania planu i instrukcji ochrony fizycznej,
 - 3) organizowania i kierowania zespołami pracowników ochrony.
2. O wydanie licencji pracownika ochrony fizycznej II stopnia, ubiegać się może osoba fizyczna, która:
 - 1) spełnia wymogi o których mowa w art. 25 ust. 2 pkt 1, 2 i 4, 5,
 - 2) posiada wykształcenie co najmniej średnie.
3. Licencję pracownika ochrony fizycznej II stopnia wydaje się osobie fizycznej, która:
 - 1) spełnia wymogi o których mowa w art. 25 ust. 3 pkt 1 i 2,
 - 2) ukończyła kurs pracowników ochrony II stopnia lub zawodowe studium pracowników ochrony i zdała egzamin przed właściwą komisją.

Art. 27

1. Licencja pracownika zabezpieczenia technicznego I stopnia upoważnia do wykonywania czynności, o których mowa w art. 3 pkt 2.
2. O wydanie licencji pracownika zabezpieczenia technicznego I stopnia może ubiegać się osoba fizyczna, która:
 - 1) ukończyła 18 lat;
 - 2) spełnia wymogi o których mowa w art. 25 ust. 2 pkt 1, 4 i 5.
3. Licencję pracownika zabezpieczenia technicznego I stopnia wydaje się osobie, która:
 - 1) spełnia wymogi, o których mowa w art. 25 ust. 3 pkt 1 i 2,
 - 2) posiada wykształcenie zawodowe techniczne o specjalności mechanicznej, elektronicznej, elektrycznej, łączności lub ukończyła kurs pracownika

zabezpieczenia technicznego, albo została przyuczona do wymienionych zawodów na podstawie odrębnych przepisów.

Art. 28

1. Licencja pracownika zabezpieczenia technicznego II stopnia upoważnia do wykonywania czynności, o których mowa w art. 3 pkt 2, oraz do:
 - 1) przeprowadzania analiz i ocen bezpieczeństwa oraz zagrożeń osób i mienia,
 - 2) opracowywania planu i instrukcji zabezpieczenia technicznego,
 - 3) opracowywania kompleksowych projektów zabezpieczenia technicznego,
 - 4) organizowania i kierowania zespołami pracowników zabezpieczenia technicznego.
2. O licencję pracownika zabezpieczenia technicznego II stopnia może ubiegać się osoba fizyczna, która spełnia wymogi, o których mowa w art. 25 ust. 2 pkt 1 i 2, 4 i 5.
3. Licencję pracownika zabezpieczenia technicznego II stopnia wydaje się osobie, która:
 - 1) spełnia wymogi o których mowa w art. 25 ust. 3 pkt 1 i 2,
 - 2) posiada wykształcenie co najmniej średnie techniczne o specjalności elektronicznej, elektrycznej, łączności lub mechanicznej albo stopień specjalizacji zawodowej przyznawany na podstawie odrębnych przepisów.

Art. 29

1. Licencję I lub II stopnia wydaje, odmawia wydania i cofa, w formie decyzji administracyjnej, właściwy ze względu na miejsce zamieszkania osoby komendant wojewódzki Policji.
2. Licencję I i II stopnia wydaje się na wniosek na czas nieokreślony.
3. Wydanie licencji I i II stopnia jest odpłatne.
4. Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji w porozumieniu z Ministrem Finansów, w drodze rozporządzenia, określi wysokość i tryb wnoszenia opłaty za wydanie licencji pracownika ochrony.
5. Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji, w drodze rozporządzenia określi:
 - 1) wzór i tryb wydawania licencji pracownika ochrony fizycznej i pracownika zabezpieczenia technicznego,
 - 2) tryb i częstotliwość wydawania przez organy Policji opinii o pracownikach ochrony.

Art. 30

1. Komendant wojewódzki Policji odmawia wydania licencji, jeżeli osoba nie spełnia warunków, o których mowa w art. 25-28.
2. Komendant wojewódzki Policji cofa licencję, jeżeli pracownik ochrony:
 - 1) przestał spełniać warunki, o których mowa w art. 25 ust. 2 pkt 1, 4 i 5 i ust. 3 pkt 1 i 2,
 - 2) zgłosił pisemnie zaprzestanie wykonywania zadań pracownika ochrony,
 - 3) wykonuje zadania pracownika ochrony z naruszeniem przepisów prawa.
3. Od decyzji, o których mowa w ust. 1 i 2, przysługuje odwołanie do Komendanta Głównego Policji.

Art. 31

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej, w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz Ministrem Finansów, w drodze rozporządzenia, określi tryb i częstotliwość przeprowadzania badań lekarskich osób

ubiegających się oraz posiadających licencję pracownika ochrony fizycznej i pracownika zabezpieczenia technicznego, jak również wysokość i tryb wnoszenia opłat za te badania.

Art. 32

Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji, w drodze zarządzenia, określi:

- 1) minimalny zakres programów kursów, o których mowa w art. 25 ust. 3 pkt 3, art. 26 ust. 3 pkt 2 i art. 27 ust. 3 pkt 2 oraz zakres obowiązujących tematów egzaminów i tryb ich składania,
- 2) skład komisji egzaminacyjnej i sposób przeprowadzania egzaminu.

Rozdział 6

Środki ochrony fizycznej osób i mienia.

Art. 33

1. Pracownik ochrony przy wykonywaniu zadań ochrony osób i mienia w granicach

chronionych obiektów i obszarów ma prawo do:

- 1) legitymowania osób, w celu ustalenia ich tożsamości i uprawnień do przebywania na obszarach lub obiektach chronionych,
 - 2) w przypadku stwierdzenia braku uprawnień osób do przebywania na terenie chronionego obszaru lub obiektu albo stwierdzenia zakłócania porządku, wezwania tych osób do opuszczenia obszaru lub obiektu,
 - 3) ujęcia osób stwarzających w sposób oczywisty bezpośrednie zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzkiego, a także dla chronionego mienia w celu niezwłocznego przekazania tych osób Policji,
 - 4) przeglądania zawartości bagaży, odzieży osób, ładunku i miejsc, w przypadku podejrzenia, że mienie chronione jest bezprawnie wynoszone, wywożone lub ukryte, albo czy nie są wnoszone lub wwożone materiały niebezpieczne i zabronione,
 - 5) stosowania środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 35, w przypadku zagrożenia dóbr powierzonych ochronie lub odparcia ataku na pracownika ochrony,
 - 6) użycia broni palnej, w przypadku gdy środki przymusu bezpośredniego okazały się nie wystarczające lub ich użycie ze względu na okoliczności danego zdarzenia nie jest możliwe.
2. Czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 1-6, powinny być wykonane w sposób możliwie najmniej naruszający dobra osobiste osoby, w stosunku do której zostały podjęte.
3. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określi szczegółowy tryb działań, o których mowa w ust. 1 pkt 1-4.

Art. 34

Pracownik ochrony przy wykonywaniu zadań ochrony osób i mienia poza granicami

chronionych obiektów i obszarów ma prawo do:

- 1) wykonywania czynności, o których mowa w art. 33 ust. 1 pkt 3,
- 2) użycia środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 35 ust. 2 pkt. 1-3, 6 i 7 lub broni palnej.

Art. 35

1. Pracownik ochrony może stosować środki przymusu bezpośredniego wobec osób uniemożliwiających wykonywanie przez niego zadań określonych w ustawie.

2. Środkami przymusu bezpośredniego, o których mowa w ust. 1, są:

- 1) siła fizyczna w postaci chwytów obezwładniających oraz podobnych technik obrony,
 - 2) kajdanki,
 - 3) pałki obronne wielofunkcyjne,
 - 4) siatki obezwładniające,
 - 5) psy obronne,
 - 6) paralizatory elektryczne,
 - 7) broń gazowa i ręczne miotacze gazu.
3. Pracownik ochrony może stosować środki przymusu bezpośredniego odpowiadające potrzebom wynikającym z istniejącej sytuacji i niezbędne do osiągnięcia podporządkowania się wezwaniu do określonego zachowania.
4. Środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w ust. 2 pkt 1-7, nie stosuje się wobec kobiet o widocznej ciąży, osób, których wygląd wskazuje na wiek do 13 lat, starców oraz osób o widocznym kalectwie.
5. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określi szczegółowe warunki i sposoby użycia środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w ust. 2.

Art. 36

1. Jeżeli środki przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 35 ust. 2, okazały się niewystarczające lub ich użycie, ze względu na okoliczności zdarzenia, nie jest możliwe, pracownik ochrony ma prawo użycia broni palnej wyłącznie:
 - 1) w celu odparcia bezpośredniego i bezprawnego zamachu na życie, zdrowie pracownika ochrony lub innej osoby,
 - 2) przeciwko osobie, która nie zastosowała się do wezwania natychmiastowego porzucenia broni lub innego niebezpiecznego narzędzia, którego użycie zagrozić może życiu, zdrowiu pracownika ochrony albo innej osoby,
 - 3) przeciwko osobie, która usiłuje bezprawnie, przemocą odebrać broń palną pracownikowi ochrony,
 - 4) w celu odparcia gwałtownego bezpośredniego i bezprawnego zamachu na konwój ochraniający osoby, wartości pieniężne oraz inne przedmioty wartościowe lub niebezpieczne.
2. Pracownik ochrony, który podjął decyzję o użyciu broni, powinien postępować ze szczególną ostrożnością, traktując broń jako ostateczny środek działania.
3. Użycie broni palnej powinno następować w sposób wyrządzający możliwie najmniejszą szkodę osobie, przeciwko której użyto broni i nie może zmierzać do pozbawienia jej życia, a także narażać na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia innych osób.
4. Broni palnej nie używa się w stosunku do kobiet o widocznej ciąży, osób, których wygląd wskazuje na wiek do 13 lat, starców oraz osób o widocznym kalectwie.

Art. 37

1. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określi szczegółowe warunki i sposób postępowania pracowników ochrony przy użyciu broni palnej.
2. Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji, w drodze rozporządzenia, określi zasady uzbrojenia specjalistycznych uzbrojonych formacji ochronnych i warunki przechowywania oraz ewidencjonowania broni i amunicji.

Art. 38

1. Pracownik ochrony nosi, z zastrzeżeniem art. 39, przydzieloną broń palną tylko wtedy, gdy występuje w umundurowaniu lub ubiorze używanym przez specjalistyczną uzbrojoną formację ochronną.
2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku, gdy pracownik ochrony wykonuje zadanie ochrony osób w miejscu publicznym.

Art. 39

Pracownik ochrony nie może nosić przy sobie broni palnej, jeżeli wykonuje bezpośrednio zadania w zakresie utrzymania bezpieczeństwa i porządku publicznego podczas trwania masowych imprez publicznych.

Art. 40

Pracownik ochrony podczas wykonywania zadań ochrony obszarów, obiektów i urzędzeń podlegających obowiązkowej ochronie korzysta z ochrony prawnej przewidzianej w kodeksie karnym dla funkcjonariuszy publicznych.

Rozdział 7

Nadzór nad specjalistycznymi uzbrojonymi formacjami ochronnymi oraz kontrola stanu ochrony obszarów, obiektów i urzędzeń przez nie chronionych

Art. 41

1. Komendant Główny Policji sprawuje nadzór nad działalnością specjalistycznych uzbrojonych formacji ochronnych, z zastrzeżeniem art. 42, w zakresie:
 - 1) tworzenia, organizacji i funkcjonowania,
 - 2) zasad i sposobów realizacji zadań ochrony osób i mienia,
 - 3) sposobów użycia przez pracowników tych formacji środków przymusu bezpośredniego lub broni palnej,
 - 4) posiadania przez pracowników ochrony niezbędnych kwalifikacji.
2. Nadzór, o którym mowa w ust. 1, polega w szczególności na:
 - 1) kontroli organizacji i zasad działania, uzbrojenia, wyposażenia oraz współpracy z innymi formacjami i służbami,
 - 2) kontroli zgodności aktualnego stanu ochrony jednostki z planem ochrony,
 - 3) wstępie na teren obszarów i obiektów, a także innych miejsc, w których jest prowadzona ochrona oraz żądaniu wyjaśnień i udostępniania bądź wglądu w dokumentację ochronną,
 - 4) wstępie na teren siedziby podmiotu gospodarczego prowadzącego działalność ochrony osób i mienia poprzez specjalistyczne uzbrojone formacje ochronne w takich dniach i godzinach, w jakich jest prowadzona lub powinna być prowadzona działalność,
 - 5) wydawaniu ustnych i pisemnych zaleceń mających na celu usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości i dostosowanie działalności specjalistycznej uzbrojonej formacji ochronnej do przepisów prawa.
3. Kierownik jednostki, w skład której wchodzi obszary, obiekty i urzędzenia chronione przez specjalistyczne uzbrojone formacje ochronne lub osoba przez niego upoważniona jest obowiązana do usunięcia w określonym terminie uchybień i nieprawidłowości stwierdzonych podczas kontroli.

Art. 42

1. Minister Obrony Narodowej, w zakresie określonym w art. 41, sprawuje

nadzór nad specjalistycznymi uzbrojonymi formacjami ochronnymi działającymi

na terenach, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1.

2. Minister Obrony Narodowej, w drodze rozporządzenia, określi szczegółowe zasady ochrony terenów podległych mu lub nadzorowanych jednostek organizacyjnych, chronionych przez specjalistyczne uzbrojone formacje ochronne.

Art. 43

Przepisy art. 41 i 42 nie naruszają uprawnień właściwych ministrów, kierowników

urzędów centralnych i kierowników jednostek o ogólnokrajowym zasięgu, w zakresie sprawowania przez nich nadzoru nad działalnością wewnętrznych służb ochrony oraz pracowników podmiotów gospodarczych świadczących usługi ochrony osób i mienia w podległych lub nadzorowanych jednostkach organizacyjnych.

Art. 44

1. Funkcjonariuszowi Policji przysługuje prawo do przeprowadzenia kontroli,

o której mowa w art. 41 ust. 2 pkt 1 i 2, po okazaniu legitymacji służbowej i pisemnego upoważnienia.

2. Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji, w drodze rozporządzenia, określi szczegółowe zasady wydawania upoważnienia do kontroli oraz zasady przeprowadzania kontroli, o której mowa w art. 41 ust. 2 pkt 1 i 2.

Art. 45

Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji, w drodze rozporządzenia, określi szczegółowe zasady współpracy specjalistycznych uzbrojonych formacji

ochronnych z Policją, jednostkami ochrony przeciwpożarowej, obrony cywilnej i strażami gminnymi (miejskimi).

Rozdział 8

Przepisy karne

Art. 46

Kto wbrew obowiązkowi nie zapewnia obowiązkowej fizycznej i technicznej ochrony obszaru, obiektu lub urządzeń, podlega karze pozbawienia wolności do lat 2, ograniczenia wolności albo grzywny.

Art. 47

Kto prowadzi działalność gospodarczą w zakresie usług ochrony osób i mienia bez wymaganej koncesji, podlega karze pozbawienia wolności do lat 2, ograniczenia wolności albo grzywny.

Rozdział 9

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 48

Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji, w drodze zarządzenia, określi zakres obowiązujących tematów egzaminu dla pracowników specjalistycznych uzbrojonych formacji ochronnych, którzy na podstawie zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 października 1992 r. w sprawie kwalifikacji wymaganych

do zatrudnienia na poszczególnych stanowiskach w Straży Przemysłowej (Monitor Polski Nr 33, poz. 231), uzyskali świadectwa wydane przez właściwą terytorialnie komendę wojewódzką Policji, potwierdzające zdanie egzaminu z zakresu znajomości pełnienia służby strażniczej z bronią.

Art. 49

Wydane przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) zgody na powołanie Straży Przemysłowych (Portowych, Bankowych) oraz Straży Poczтовых,
 - 2) koncesje na działalność gospodarczą w zakresie usług ochrony osób i mienia
- tracą moc po upływie 2 lat od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 50

Wnioski o wydanie zgody na powołanie lub rozwiązanie Straży Przemysłowej (Portowej, Bankowej) oraz Straży Poczтовой lub o wydanie koncesji na świadczenie usług ochrony osób i mienia złożone lecz nie rozpatrzone do dnia wejścia w życie ustawy, podlegają rozpatrzeniu w trybie i na zasadach określonych w niniejszej ustawie.

Art. 51

W ustawie z dnia 31 stycznia 1989 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz.U. z 1992 r. Nr 72, poz. 360, z 1993 r. Nr 6, poz. 29, z 1994 r. Nr 1, poz. 2, Nr 80, poz. 369, Nr 121, poz. 591, Nr 136, poz. 703, z 1996 r. Nr 106, poz. 496) w art. 52 pkt 3 i 4 skreśla się.

Art. 52

Tracą moc:

- 1) dekret z dnia 17 października 1946 r. o Straży Poczтовой (Dz.U. Nr 59, poz. 323),
- 2) ustawa z dnia 31 stycznia 1961 r. o Straży Przemysłowej (Dz.U. Nr 6, poz. 42, z 1989 r. Nr 35, poz. 192).

Art. 53

Ustawa wchodzi w życie po upływie 1 roku od dnia ogłoszenia.